Dilluns 27 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,25-37): En aquell temps, succeí que un doctor de la Llei s'aixecà per temptar-lo, dient: «Mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?». I li digué: «En la Llei, què hi ha escrit? ¿Com hi llegeixes?». I ell, responent, digué: «Estimaràs el teu Déu amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb totes les teves forces i amb tota la teva ment, i el teu proïsme com a tu mateix». I li digué: «Has respost rectament; fes això i viuràs». Però ell, volent justificar-se, digué a Jesús: «I qui és el meu proïsme?».

I replicant Jesús, digué: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó, i va caure en mans d'uns bandits, els quals, després d'espoliar-lo i omplir-lo de nafres, se n'anaren, deixant-lo mig mort. Casualment, baixava per aquell camí un sacerdot, i en veure'l, continuà endavant per l'altre costat. També un levita, de manera semblant, en arribar a aquest lloc, el veié i continuà endavant per l'altre costat. Però un cert samarità que feia aquell camí, arribà on era ell, i en veure'l, se'n compadí, s'hi atansà, li va embenar les ferides posant-hi oli i vi, el muntà damunt la seva cavalcadura, el dugué a l'hostal i tingué cura d'ell. L'endemà tragué dos denaris i els donà a l'hostaler, dient: "Tingues cura d'ell, i el que et costi de més, ja ho trobarem quan torni". Quin d'aquests tres et sembla que fou el proïsme d'aquell que va caure en mans dels bandits?». Ell respongué: «El que obrà amb misericòrdia envers ell». Jesús li digué: «Ves, i tu fes de manera semblant».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Què haig de fer per a posseir la vida eterna?»

Rev. P. Ivan LEVYTSKYY CSsR
(Lviv, Ucraïna)

Avui, el missatge evangèlic assenyala el camí de la vida: «Estimaràs el teu Déu amb tot el teu cor (...) i el teu proïsme com a tu mateix» (Lc 10,27). I perquè Déu ens ha estimat el primer, ens condueix a la unió amb Ell. Santa Teresa de Calcuta diu: «Nosaltres necessitem aquesta unió íntima amb Déu en la nostra vida quotidiana. I, com podem aconseguir-la? A través de l'oració». Estant en unió amb Déu comencem a experimentar que tot és possible amb Ell, àdhuc estimar el proïsme.

Algú deia que el cristià entra a l'església per a estimar Déu i surt per a estimar el proïsme. El Papa Benet subratlla que el programa del cristià —el programa del bon samarità, el programa de Jesús— és «un cor que veu». Veure i aturar-se! En la paràbola, dues persones veuen el necessitat, però no s'aturen. Per això el Crist reprotxa els fariseus tot dient-los: «Tenint ulls no hi veieu» (Mc 8,18). Ben al contrari, el samarità veu i s'atura, té compassió i, així, salva la vida del necessitat i la seva mateixa.

Quan el Antoni Gaudí fou atropellat per un tramvia, algunes persones que anaven de pas no pararen per tal d'ajudar a aquell ancià ferit. No portava cap document i pel seu aspecte semblava un captaire. Gairebé segur que si la gent hagués sabut qui era aquell proïsme, haguessin fet cua per auxiliar-lo.

Quan practiquem el bé, pensem que ho fem pel proïsme, però realment també ho estem fent pel Crist: «En veritat us dic: sempre que ho féreu a un d'aquests germans meus petits, a mi m'ho féreu» (Mt 25,40). I el meu proïsme, diu Benet XVI, és qualsevol que hagi menester de mi i que jo pugui ajudar-lo. Si cadascú, en veure el proïsme en necessitat, es detingués i es compadís d'ell un cop al dia o a la setmana, la crisi minvaria i el món esdevindria millor. «Res ens assembla tant a Déu com les bones obres!» (Sant Gregori de Nissa).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Perquè la meta que se'ns ha assenyalat no consisteix en alguna cosa menuda, sinó a què ens esforcem per la possessió de la vida eterna» (Sant Ciril de Jerusalem)

- «Al programa messiànic del Crist, que és alhora el programa del regne de Déu, el sofriment està present al món per provocar amor, per fer néixer obres d'amor al proïsme» (Sant Joan Pau II)

- «(...) No podem estimar Déu si pequem greument contra Ell, contra el nostre proïsme o contra nosaltres mateixos: 'El qui no estima es queda en la mort. Tot aquell qui odia el seu germà és homicida, i ja sabeu que cap homicida no té en ell vida eterna permanent' (1Jn 3,15) (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.033)

Altres comentaris

«El que obrà amb misericòrdia envers ell»

Gmà. Lluís SERRA i Llançana
(Roma, Itàlia)

Avui, un mestre de la Llei fa a Jesús una pregunta que potser ens hem fet més d'una vegada a la nostra vida: «Què haig de fer per a posseir la vida eterna?» (Lc 10,25). Era una pregunta amb segona intenció, volia posar Jesús a prova. El mestre respon sàviament el que està escrit en la Llei, és a dir, estimar Déu i els altres com a un mateix (cf. Lc 10,27). La clau és estimar. Si busquem la vida eterna, sabem que «la fe i l'esperança passaran però que l'amor no passarà mai» (cf. 1Co 13,13). Tot projecte de vida i tota espiritualitat que no tingui l'amor com a centre ens allunya del sentit de l'existència. Un punt important de referència és l'amor a un mateix, que sovint s'oblida. Només des de la identitat personal es pot estimar Déu i els altres.

El Mestre de la Llei va encara més enllà i pregunta a Jesús: «I qui és el meu proïsme?» (Lc 10,29). La resposta arriba a través d'un conte, d'una paràbola, d'una petita història, lluny de formulacions teòriques complicades, però de fort contingut. El model de la persona que estima és un samarità, és a dir, un marginat, un exclòs del poble de Déu. Un sacerdot i un levita, quan veuen l'home apallissat i mig mort, passen de llarg. Els qui semblen estar més a prop de Déu (el sacerdot i el levita), més lluny estan del proïsme. El mestre de la Llei evita pronunciar la paraula “samarità” per indicar el qui es va comportar com a proïsme de l'home ferit i diu: «El que obrà amb misericòrdia envers ell» (Lc 10,37).

La proposta de Jesús és clara: «Ves, i tu fes de manera semblant». No es tracta d'una conclusió teòrica del debat sinó d'una invitació a viure la realitat de l'amor, que no és sols un sentiment vaporós sinó un comportament que venç les discriminacions socials i que brolla del cor de la persona. Sant Joan de la Creu ens recorda que «a la tarda de la vida només t'examinaran d'amor».